

Heartland

Lauren Brookeová

Cesta domů

 PRESS

Heartland – Cesta domů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Brookeová
Heartland – Cesta domů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Heartland

Lauren Brookeová

Cesta domů

 CPRESS

Zvláštní poděkování
Lindě Chapmanové

© Working Partners Ltd, 2000
© SidlikS / Shutterstock.com
© Ploipiroon / Shutterstock.com

Translation © Monika Mucsková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3429-0
ISBN e-knihy 978-80-264-3481-8
ISBN e-knihy 978-80-264-3482-5
ISBN e-knihy 978-80-264-3483-2

Kapitola první

Amy Flemingová se ohlédla za odjíždějícím školním autobusem, hodila si batoh přes rameno a vydala se po dlouhé příjezdové cestě, která vedla k Heartlandu. Na obou stranách zaprášené příjezdové cesty byly pastviny plné koní a poníků, kteří líně nasávali paprsky odpoledního slunce, zatímco ocasy odháněli roje much, jež je obklopovaly. Amy se usmála. Konečně je zase doma.

Spěchala po klikaté cestě k dřevěnému domku a cihlovým stájím s omšelými bílými dveřmi. Když už byla téměř u dveří, otevřely se a vyšel z nich Tyler, sedmnáctiletý ošetřovatel z Heartlandu. Za sebou vedl Měďáka, kaštanově zbarveného valacha.

Amy mu zamávala, ale on se plně soustředil na koně a neviděl ji. Vedl ho kolem výběhů až ke kruhové venkovní jízdárně na konci dvora. Amy si kvůli ostrému slunci zakryla oči. Jen matně rozeznala drobnou postavu

své mámy, která stála u brány. Její blondáté vlasy v odpoledním slunci zářily.

Amy proběhla kolem statku a pospíchala za Tylerem. Vypadalo to, že její máma zrovna začíná výcvik s Měďákem. Na světě nebylo nic, co by dělala raději, než když sledovala mámu při práci.

Když se Tyler s koněm zastavil u brány, valach zvedl hlavu, aby se zbavil roje much, který se mu tam usadil. Tyler také automaticky zvedl ruku, aby mouchy odehnal. Kůň vyplašeně zaržál a začal ustupovat dozadu.

„Měďáku!“ vyjekla Amy, když se valach postavil na zadní a ohnal se kopyty.

„Prrr!“ vykřikl Tyler a překvapením klopýtl.

Valachova přední kopyta se znovu dotkla země. V bělmu jeho očí byl znát strach. Tylerovi se podařilo chytit lonž, ale jeho náhlý pohyb koně polekal a ten se znovu zvedl na zadní. Smrtící kopyta jen o kousek minula Tylerovu hlavu.

„Hej!“ vzduch ostře prořízl hlas Marion Flemingové. V mžiku stála vedle Tylera a rázně mu z ruky sebrala lonž. „Klid! Jen klid!“ zvolala.

Jen zlehka svírala provaz mezi prsty a nechala koně, aby se znovu postavil na zadní. Amy svou mámu napjatě

sledovala. Ta konejšivě mluvila na vystrašeného valacha a snažila se ho uklidnit.

Měďák s odfrknutím dopadl zpět na zem, ale poté se znovu vzepjal, i když už ne tak divoce. Marion k němu dál tiše promlouvala. Kůň tentokrát už zůstal stát, ale nepřestával se vyděšeně třást. Marion se chvíli nehýbala a dívala se mu přímo do očí. Její hlas zůstal klidný a pevný. Když se kůň začal uklidňovat, mírně se natočila, odvrátila pohled a pomalu se k němu začala přibližovat. Amy zadržela dech. Jakmile se její máma natáhla po ohlávce, Měďák si odfrkl a sklonil hlavu.

Amy hlasitě vydechla úlevou.

Tyler byl bílý jako stěna. „Nemůžu uvěřit, že jsem byl tak hloupej!“ prohlásil a prohrábl si rukou tmavé vlasy.

Marion se po něm ohlédla. „To je v pořádku, Tylere,“ utěšovala ho. „To by se mohlo stát komukoliv. Prostě jsi zapomněl, že Měďák u hlavy ruce nesnese.“ Něžně pohladila koně po hlavě. „A z dobrého důvodu,“ dodala.

Amy věděla, o čem máma mluví. Valach k nim na farmu přišel před čtyřmi týdny jako zubožený závodní kůň. Jeho majitele někdo nahlásil za to, že bil Měďáka bičíkem po hlavě, kdykoliv shodil překážku. V péči Heartlandu si ale kůň začínal znovu budovat důvěru k lidem.

Marion se rozhlédla a pohled jí sjel na Amy. „Ahoj beruško!“ usmála se na ni. Její modré oči zářily radostí. „Jak bylo ve škole?“

„Dobrý,“ zamumlala Amy. O škole se teď bavit nechtěla. „Je Měďák v pohodě?“ zeptala se a rozběhla se k němu.

„Bude v pořádku,“ odpověděla jí máma a vedla koně do jízdárny. „Budeme trénovat napojovací techniku. Chceš se dívat?“

„No jasně!“ odvětila Amy nadšeně. Vešla do jízdárny a postavila se k bráně vedle Tylera. „Ahoj,“ pozdravila a odhodila batoh na zem.

„Ahoj,“ zabručel Tyler a do obličeje mu spadl pramen vlasů. Jeho zelené oči prozrazovaly, jak je ze sebe znechucený. „Hádám, že jsi to viděla.“

Amy věděla, co má na mysli, a přikývla.

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsem zapomněl,“ zakroutil Tyler hlavou. „Většího blba bys na světě nenašla.“

„Tím se netrap,“ snažila se ho povzbudit. Opřela se o bránu a hravě do něj strčila. „Jen se na něj podívej.“

Amy nadšeně sledovala scénu před sebou a na chvíli se v ní úplně ztratila. Kůň svobodně cválal v kruhu, jeho kopyta rytmicky dopadala do písku jízdárny. Uprostřed stála Marion Flemingová. V ruce sice nedržela lonž,

přesto jako by byla s valachem propojená jakousi neviditelnou silou. Když udělala krok vpřed, valach zpomalil. Když o krok ustoupila, zrychlil. Levé ucho měl kůň natočené dopředu, ale pravé směřovalo směrem k ženě ve středu jízdárny. Natažený krk měl skloněný k zemi a hlasitě odfrkoval. Dával tak najevo, že jí důvěřuje.

Amy pohlédla na Tylera. Ten se jí podíval do očí a usmál se na ni. „Sledovat tvoji mámu při práci, tomu se nic nevyrovná,“ prohlásil tiše. „Kdyby mi to s koňmi šlo aspoň z desetiny tak jako tvojí mámě...“

„Já vím,“ povzdechla si Amy.

Marion pobídla koně, aby zrychlil. Poté, co oběhl další dvě kolečka, začal valach otvírat a zavírat tlamu, jako by něco žvýkal. Amy věděla, že přesně na to její máma čeká. Ta se ke koni natočila bokem a vyčkávala. Valach zpomalil, až se zastavil úplně. Pomalu natočil hlavu směrem do středu jízdárny. Amy zadržela dech. Rozhodne se s ní spojit? Chvilku se nic nedělo a pak se k ní Měďák rozešel. Zastavil se vedle ní a tiše odfrkl. Marion ho jemně pohladila po hlavě.

Amy cítila, jak jí do očí stoupají slzy radosti. Její mámě se právě podařilo najít si cestu ke kdysi vyděšenému koni. Na oplátku jí valach nabídl svou důvěru a oddanost.

Když Měďák začal znovu cválat, Tyler se obrátil k Amy. „Pojď, necháme tvou mámu v klidu pracovat,“ zašeptal.

Amy přikývla a potichu ze země zvedla svůj batoh. Prošli spolu kolem výběhů pro koně, okolo zadní stáje s dvanácti boxy a druhé stáje před domem.

Tyler začal na Heartlandu vypomáhat před třemi roky. Nejdřív pracoval jenom o víkendech a po škole, aby si něco přivydělal a vypomohl tak své rodině. Když mu bylo šestnáct let, odešel ze střední školy, aby se mohl naplno věnovat koním a splnit si tak svůj sen. Amy byla ráda, že u nich pracuje. S koňmi to uměl a byla s ním legrace.

„Musím jít ještě vyhřebelcovat Čestra,“ řekl Tyler, když procházeli kolem sedlární. Tam si došel pro ohlávku a kýbl.

Amy zamířila k boxu, ze kterého zvědavě vykukoval velký hnědák. Čestr byl na Heartlandu proto, aby překonal strach z cestování přívěsem. „Jak se máš, fešáku?“ zamumlala, právě když kolem ní prošel Tyler s ohlávku v ruce.

„Dobře, díky. Nevěděl jsem, že se o mě takhle zajímáš!“ zaculil se.

Amy mu uštědřila přátelský pohlavek. „Tebe jsem se neptala!“

Tyler zašel do boxu a poplácal hnědáka po hřbetě. „Tvoje máma říkala, že už je připravený jít domů. Zítra si pro něj přijedou.“

„Už zítra?“ zeptala se Amy. Pomyšlení, že se bude muset rozloučit, ji rozesmutnilo. Život na farmě měl jedinou chybu. Musela se neustále loučit s koňmi, kteří se, jako teď Čestr, vraceli ke svým majitelům, nebo mířili do nových domovů. „Bude mi moc chybět,“ zašeptala něžně.

Tyler přikývl. „Mně taky.“

Nějakou chvíli mlčky hladili Čestra.

„Nebud' smutná,“ řekl Tyler. Amy si všimla, že se jí pozoruje. „Znamená to přece...“

„... že sem přijde další kůň a my mu můžeme pomoci,“ dořekla za něj Amy. Usmála se, když uviděla jeho překvapený výraz. „Čtu ti myšlenky.“

„Jen to ne!“ zasmál se Tyler a vyhnul se dalšímu pohlavku od Amy. Potom znovu zvedl kartáč a začal hřebelcovat Čestra.

„Nevíš náhodou, jestli nevolala Lou?“ zeptala se ho.

Tyler zakroutil hlavou. „Netuším. Proč? Má volat?“

Amy s nadšením přikývla. „Jasan. Přijede domů na moje narozeniny. Říkala, že zavolá, aby nám dala vědět, kdy přesně dorazí.“ Amyiny šedé oči se jí při pomyšlení

na setkání se svou sestrou radostí rozzářily. „Nemůžu se jí dočkat. Neviděly jsme se už celou věčnost!“

„A určitě přijede?“ zeptal se nedůvěřivě Tyler.

„Jasně.“ Amy na něj pohlédla a v jeho výrazu spatřila pochyby. „*Určitě!*“ trvala na svém. „Tentokrát mi to slíbila!“

Amy si hodila batoh přes rameno a vydala se směrem k dřevěnému domu s bílou fasádou, který stál hned vedle stájí. Nemohla se Tylerovi divit, že jí tak úplně nevěří. Od té doby, co se Lou odstěhovala z Anglie zpátky do Ameriky a začala pracovat v New Yorku na dobře placeném a vysoko postaveném postu v bance, neustále slibovala, že přijede na návštěvu. Zatím jí do toho ale pokaždé něco přišlo a nepřijela.

Amy otevřela zadní dveře, odkopla tenisky a šla do kuchyně. „Ahoj! Jsem doma!“ oznámila.

Kuchyně byla velká, ale vládl v ní chaos. V rohu stála knihovna nacpaná časopisy a knihami o koních. Na starém oprýskaném stole se válely různé věci, mezi nimi i háček na kopyta, jedna lichá rukavice a miska na klíče.

Amyin dědeček, Jack Bartlett, zrovna u jídelního stolu spravoval dřevěnou bednu s čistěním na koně. „Ahoj broučku. Jak se dneska daří?“ zeptal se a s úsměvem odložil šroubovák, který držel v ruce.

Amy obrátila oči v sloup a nalila si limonádu. „Teď už líp, když jsem doma. Volala už Lou?“ Jack zavrtěl hlavou. „Zatím ne. Asi zavolá, až přijde domů z práce.“

Amy přikývla a vzala si z krabice pár sušenek. „Jdu se převlíct.“

Schody, které vedly do jejího pokoje, brala po dvou. V pokoji měla, ostatně jako vždy, velký nepořádek. Podlaha byla posetá koňskými časopisy. Všechny měli oslí uši. Postel nebyla od rána ustlaná a na nočním stolku se jí válelo hřebílko. Natáhla na sebe tričko na doma a oblíbené obnošené modráky. Potom vyhlédla ven z okna na stáj před domem. Čestr se zvědavě rozhlížel a Tyler zrovna mířil do boxu k Pegasovi. Amy si stáhla své dlouhé tmavé vlasy do culíku a spěchala zpátky do kuchyně.

V tu chvíli zazvonil telefon. „Já to zvednu,“ řekla a chňapla po telefonu. „Vsadím se, že to je Lou.“

Měla pravdu. „Telepatie!“ vykřikla Amy. „Věděla jsem, že jsi to ty.“

„Jo, jsem to já,“ řekla Lou. „Ahoj.“

„Kdy zítra přijedeš?“ zeptala se Amy nadšeně. „Večere bude v sedm, ale máma říkala, že asi dorazíš dřív. Nemůžu se tě dočkat!“

„Víš, já...“

Amy v jejím hlase zaslechla zaváhání. „Ale přijedeš, že jo?“ dožadovala se odpovědi.

„Je mi to moc líto, Amy,“ řekla Lou rozpačitě. „Musím něco dodělat v práci a...“

„Ale ty jsi mi to slíbila! A mám narozeniny!“ vyhrkla Amy našťavaně. Věděla, že se právě chová jako malé dítě, ale bylo jí to jedno. Nemohla uvěřit, že Lou už zase nepřijede.

„Já vím a je mi to moc líto. Opravdu.“ Lou se na chvíli odmlčela, ale za vteřinu pokračovala veselým hlasem: „Hele, a proč nepřijedeš na návštěvu ty za mnou? Můžeme jít nakupovat nebo jít do divadla. Co budeš chtít.“

„Hmm...“ zamručela Amy smutně.

„Můžeš, prosím, říct mámě a dědovi, že se omlouvám?“ zeptala se Lou. „Něco jsem ti poslala poštou. A Karl vás všechny pozdravuje.“

Amy na to nic neodpověděla. Karl Anderson byl přítel Lou. Potkala ho sice jen jednou, ale ani trochu se jí nelíbil. Když mu tehdy vyprávěla o práci své matky, zasmál se a řekl: „Koňský psychiatr, co si vymyslí příště?“ Amy vůbec nechápala, co na něm Lou vidí.

Lou bylo dlouhé ticho nepříjemné, a tak ho rychle přerušila. „Brzo ti zase zavolám. Slibuju. Budu už muset jít, tak za mě všechny pozdravuj!“

Amy našťvaně položila telefon. Měla to čekat! Podívala se na dědu, který ji s obavou pozoroval. „Lou nepřijede?“ zeptal se.

„Ne!“ odsekla Amy. „Musí pracovat. *Jak nečekaný!*“

Jack si povzdechl. „Víš přece, jaká je, holčičko. Pro Lou je práce důležitá.“

„Moje patnáctý narozeniny jsou taky důležité!“ vykřikla Amy. „A stejně je to jenom výmluva. Prostě se jí sem nechce. Je to tak pokaždý!“

Dědeček jí neodporoval. „Je to pro ni těžký,“ povzdechl si. „A ty dobře víš proč.“

Amy se zamračila a sedla si do křesla. Děda ji pohladil po rameni a na chvíli odešel do chodby. „Tady máš něco, co tě určitě rozveselí,“ řekl a podal jí nové vydání časopisu *Svět koní*.

„Už přišel?“ vykřikla Amy a na chvíli zapomněla na svou sestru. Otevřela časopis a rychle přelétla stránky očima. Bylo to tam, na straně 23, *Život na farmě Heartland*.

Rychle listovala časopisem, než našla tu správnou stranu. Co se o nich v tom článku asi píše?

V člověkem netknuté přírodě, v kopcích severovýchodní Virginie, dělá „královna koní“ Marion Flemingová zázraky

na farmě Heartland, dočasném domově pro všechny koně, poníky a oslíky v nouzi. Nemocní koně sem přijíždějí, aby se jim zahojily jizvy minulosti.

Amy se začulila. Ta poslední věta se jí obzvlášť líbila. Četla dál:

Marion Flemingová, kdysi jedna z nejlepších parkuristek na světě, otevřela farmu Heartland poté, co se jí před dvanácti lety rozpadlo manželství. Její manžel, parkurista Tim Fleming z Velké Británie, po pádu na mistrovství světa ochrnul a skončil na vozíku.

Amy se zamračila a rychle dočetla zbytek odstavce. Psali tam o nehodě jejího otce. Ten byl tehdy velkým favoritem a očekávalo se, že vyhraje zlatou medaili. Ve snaze porazit vedoucí čas navedl svého koně Pegase příliš ostře do zatáčky před poslední překážkou. Pegas se nestihl pořádně odrazit, zadními kopyty srazil vrchní břevno a spadl na zem přímo na svého jezdce. Tim Fleming dočasně ochrnul, ale už nikdy nemohl jezdit.

Amy na to nechtěla myslet. Byly jí tehdy pouhé tři roky a téměř nic si z té doby nepamatovala. Ani tu nehodu,